

Έχω τη συνήθεια εδώ και χρόνια και ιδίως τα απογεύματα και τα βραδινά του καλοκαιριού να συντονίζομαι στη ραδιοφωνική συχνότητα του δεύτερου προγράμματος της ΕΡΤ. Πρόκειται για μία, εν πολλοίς συνειδητή επιλογή που δείχνει να ανταποκρίνεται σε υψηλότερου επιπέδου μουσικές αναζητήσεις. Κάτι που θα επιβεβαίωνε και ικανός αριθμός συντοπιτών μου, που από ότι φαίνεται παρακολουθεί με επιμονή τη συγκεκριμένη συχνότητα. Θέλω λοιπόν να εστιάσω σ' ένα από τα στοιχεία που μου κάνουν ιδιαίτερος αρνητική εντύπωση και αφορά στην εμμονή των εκφωνητών του σταθμού αυτού (πιστεύω πως κάτι αντίστοιχο συμβαίνει και μ' αυτούς των υπολοίπων σταθμών) στα παρασκευοσαββατοκύριακα του καλοκαιριού. Το άλλο που με ενοχλεί (και που δεν είναι του παρόντος) είναι οι (ευτυχώς λίγες πλην) κακόγουστες διαφημίσεις που σε πολλές περιπτώσεις ακυρώνουν τις πραγματικά αξιόλογες ραδιοφωνικές εκπομπές.

Από τη Δευτέρα, λοιπόν, και ενώ δεν έχει φύγει ακόμη η αλμύρα από το σώμα, οι εκφωνητές αρχίζουν (σχεδόν στο σύνολό τους) με γλυκανάλατες συμβουλές, που θα μας επιτρέψουν να ξεπεράσουμε τη θλίψη της επιστροφής στη δουλειά. «Ψυχραιμία» μας συνιστούν, «η πρώτη δύσκολη μέρα της εβδομάδας είναι, θα περάσει, ας ακούσουμε ένα τραγούδι να παρηγορηθούμε... τυχεροί αυτοί που έχουν πάρει ήδη τις άδειές τους...».

Την Τρίτη το ρεπερτόριο διαφοροποιείται ελαφρώς. «Φάγαμε τη Δευτέρα, υπομονή έρχεται» η Τετάρτη, να είστε σίγουροι πως από αύριο θα αλλάξει η διάθεσή μας...».

Έρχεται η Τετάρτη. «Είμαστε στα μέσα της εβδομάδας, η διάθεση αλλάζει (σας το είπαμε), δύο μόνον ημέρες μας χωρίζουν από την Παρασκευή...». Η μουσική χαρούμενη, τα τηλέφωνα πέφτουν βροχή από παραθεριστές που στέλνουν ευχές και χαιρετίσματα, καθώς και από ακροατές που περιμένουν εναγωνίως τη σειρά τους.

Πέμπτη. «Η Ελλάδα ολόκληρη ένας τεράστιος συναυλιακός χώρος. Ας δούμε μαζί που παίζει, τι. Αν μας ξεφύγει κάτι, εδώ είμαστε για να μας ενημερώσουν οι φίλοι μας από την περιφέρεια...».

Παρασκευή. Η χαρά του εκφωνητή. «Φάγαμε και αυτή την εβδομάδα. Λίγες μόνον ώρες μας χωρίζουν από την απόδραση του διήμερου». Ιδέες για εξορμήσεις και μπόλικη μουσική αφιερωμένη στα χρώματα του ελληνικού καλοκαιριού. Πρώτη επιλογή ο Πάριος και τα νησιώτικα.

Εύλογα, λοιπόν, τόσο εγώ, που δεν έχω τη τύχη (λόγω εργασίας) να δικαιούμαι το «παρασκευοσαββατοκύριακο» όσο και χιλιάδες άλλοι πολίτες που βρίσκονται στην ίδια και χειρότερη μοίρα (είναι πάρα πολλοί που δουλεύουν μέχρι το απόγευμα του Σαββάτου, ενώ δεν είναι λίγοι αυτοί που εργάζονται βράδια Σαββάτου και Κυριακές, όπως δεν είναι λίγοι και αυτοί που δεν είναι σε θέση για λόγους οικονομικής δυσπραγίας ή άλλους σοβαρότερους, να «αποδράσουν») νοιώθω ως πολίτης δεύτερης κατηγορίας.

Οι μέρες της εβδομάδας, σύμφωνα πάντα με τους εκφωνητές, υπάρχουν απλώς και μόνον για να κρατούν αμείωτο το ενδιαφέρον μας για το επερχόμενο διήμερο. Όλο το καλοκαίρι βιώνεται ως ένας συνεχής καταναγκασμός γύρω από την προσπάθεια εξοικονόμησης χρόνου για μαγικές «αποδράσεις». Η εντύπωση που καλλιεργείται είναι πως όλη η ζωή μας στο καλοκαίρι περιορίζεται στις συναυλίες, στις καταγάλανες ακτές των νησιών, στις περιηγήσεις σε απρόσιτα ξερονήσια, στο στρίμωγμα στις μπουκαπότες των πλοίων για τις ηρωικές εξόδους στα νησιά των Κυκλάδων, στα φανταχτερά μπαρ, στα φαγάδικα δίπλα στο κύμα, κάτω από το φως της πανσέληνου, κ.λ.π.

Η ίδια εικόνα, εν πολλοίς και στα κανάλια της τηλεόρασης. Οι κάμερες όταν δεν ζουμάρουν στα καλλίγραμμα κορμιά στις παραλίες, περιφέρονται σε «ονειρικές τοποθεσίες» που περιμένουν να τις «ανακαλύψουμε», ενώ την ίδια στιγμή η κύρια θεματολογία των ειδήσεων, που μέχρι πρότινος εστίαζονταν σε πάσης φύσεως

Κώστας Χ. Πασχάλης

Η βασανιστική «επωδός» του «παρασκευασαββατόκυριακου»

πολιτικολογίες, «παίζει» με το αναφαίρετο (αλλά οικονομικά ασύμφορο) «δικαίωμα» του Έλληνα να κάνει διακοπές. Τελευταίο διαφημιστικό «εύρημα», είναι το «ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα» (το τελευταίο υπονοείται με τον πλέον βλακώδη και εξευτελιστικό τρόπο).

Η εικόνα, εντέλει, ενός καλοκαιριού που λειτουργεί ως το πλυντήριο των απωθημένων μας. Ότι δεν μπορέσαμε να χωρέσουμε στους υπόλοιπους μήνες του χρόνου καλούμαστε να το κάνουμε τώρα και μάλιστα με τρόπο επιτακτικό. Όπως μπορεί ο καθένας. Σε διήμερα, σε τριήμερα, σε επτάημερα. Αρκεί να φύγουμε, αρκεί να αγγίξουμε με το πέλμα μας τους λεπτούς κόκκους της ζεστής άμμου, αρκεί να νοιώσουμε ότι μπορούμε και μοιραζόμαστε κοινά πράγματα με όλους τους υπολοίπους.

Και οι εναπομείναντες, οι απόκληροι δηλαδή του καλοκαιριού, μένουν να μετρούν στα άδεια στέκια της πόλης, που βαριανασαίνει καθώς τυλίγεται στο σκοτάδι, τις παρουσίες και τις απουσίες περιμένοντας το πρωί της Κυριακής, για να γευτούν ένα μικρό κομμάτι από το απατηλό όνειρο. Όνειρο που ντύνει τη μελαγχολία της καθημερινότητάς μας. Όνειρο φτιαγμένο πάνω στην άμμο, όπως οι πύργοι των μικρών παιδιών, που παρασύρονται από το πρώτο κύμα.